№ 11. КИЇВ, ЧЕРВЕНЬ 1950 р. РІК ВИДАННЯ X ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

УОЛЛ-СТРІТІВСЬКИЙ ГОЛУБ МИРУ

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

КОЛИ КВІТИ НЕ ПРИКРАШАЮТЬ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Яка краса!

— Яке неподобство!

Здоровенькі БУЛИ!

ЛИСТ ГОЛОВІ УКООПСПІЛКИ тов. МАЛИКОВУ С. Ф.

Моє шанування, Степане Федоровичу!

Звертаюся за дорученням своїх читачів. Читачі «Перця» у своїх багаточисленних листах до редакції ласкаво просять потурбувати Вас, Степане Федоровичу, як керівника споживчої кооперації республіки, й передати Вам, що їх дуже непокоїть не дуже чітка, не дуже гнучка, не дуже культурна діяльність деяких облспоживспілок, деяких райспоживспілок і багатьох низових точок.

Мої читачі, а Ваші споживачі — люди, як Вам відомо, культурні, вимогливі. Вони не хочуть миритися (і правильно роблять!) з будь-якими, бодай найменшими, недоліками в роботі споживчої кооперації. Вони не збираються терпіти (і правильно роблять!) будь-якої, бодай найменшої, неповаги до своїх запитів з боку керівників і працівників кооперації. Самі ж знаєте — не споживачі для кооперації, а кооперація для споживачів! Це така ж істина, як те, що сонце завжди сходить на сході, а заходить на заході. Проте є ще в системі споживчої кооперації люди, які думають і діють навпаки. «Бери, що дають!» — ось керівний принцип в роботі цих людей по обслуговуванню населення, шановний Степане Федоровичу.

Але, дозвольте, я вже краще по порядку розкажу, на що скаржаться у листах і з чим не хочуть миритися мої читачі, а Ваші споживачі.

Мої читачі, а Ваші споживачі скаржаться:

а) на те, що в деяких селах Вінницької, Київської, Станіславської областей крамниці шість днів на тиждень закриті, а на сьомий — вихідні;

б) що деякі працівники прилавка деяких споживчих товариств деяких районів Сумської, Запорізької, Ізмаїльської областей виходять на роботу тоді, коли забагнеться їх лівій нозі, а в поле, де працює основна маса людей, вони й носа не показують, не кажучи вже про крам;

в) що в крамницях споживчої кооперації не завжди купиш голку, косу, лопату, електролампу, детекторний радіоприймач, деталі до велосипеда, зубну щіточку й тому подібні речі першої потреби;

г) що бюрократи з окремих облспоживспілок і райспоживспілок повернулися спиною до потреб сільського будівництва і не розгортають торгівлі лісоматеріалами, цеглою, крейдою, лако-фарбами;

д) що на базах райспоживспілок Херсонської й Миколаївської областей лісоматеріал, що надходить для продажу, не сортують, а звалюють у величезні купи (сосна, береза, дуб, кругляк, пиломатеріал, дрова — все вперемішку). Ходять колгоспники навколо цих куп, придивляються, а купити нічого не можуть. Спробуй добратись і розібратись, що в цих купах покоїться;

е) що керівники багатьох райспоживспілок по року й більше не збирають пайовиків, не радяться з ними, не прислухаються до їх вимог, до їх критичних зауважень;

є) що така порочна практика створює сприятливу обстановку для розтратників, шахраїв, бездіяльників, які пробрались подекуди в систему споживчої кооперації.

Перелік недоліків, Степане Федоровичу, можна було б продовжити. Їх вистачить і на «ж», і на «з», і на «и», «і», «ї», «й» і на «к», «л», «м», «н», «о» — на всі 32 літери абетки. Але не переліком недоліків зацікавлений Перець, його читачі, а Ваші споживачі. Перець, його читачі, а Ваші споживачі кровно зацікавлені в тому, щоб Ви, Степане Федоровичу, негайно взялися за ліквідацію згаданих і незгаданих тут недоліків. Щоб наша рідна кооперація працювала, як кажуть, без сучка і задирочки. Працювала ще краще! Ще культурніше! На радість і щастя народу!

Тому й написали Вам.

Гарячий привіт від усього серця!

Од Вашого ПЕРЦЯ.

Остап ВИШНЯ

ЗБІГОВИСЬКО І ЗЛІТОВИСЬКО

(РЕПОРТАЖ)

Сполучені Штати Америки...

Досі на території Північної Америки було «сполучено» 49 штатів, що тепер оце над ними президенствує Гаррі Трумен, і які щодня кричать не своїм «Голосом Америки».

За державного секретаря в них містер Ачесон, а за справжнього правителя — Уолл-стріт.

Уолл-стріт, між іншим, аж ніяк не людина, а керує цілою країною, з усіма її президентами, міністрами, генералами і т. д., і т. д.

Уолл-стріт — вулиця. Ні, власне не вулиця, а район, квартал.

Два тільки випадки в цілому світі, коли цілою країною, великою державою, править квартал, це — у США — Уолл-стріт, а в Англії — Сіті.

Та Сіті вже не править, а вже нею теж Уолл-стріт править.

В травні цього року в Лондоні відбулося збіговисько трьох міністрів закордонних справ: США, Англії й Франції.

На тому збіговиську говорилося, розуміється, що всі вони дуже не хотять війни, а для цього слід якнайбільше виробляти самольотів, танків, кулеметів, гармат та іншої такої противоєнної продукції.

На час трьохміністерського в Лондоні збіговиська пристосовано й ще одне вже не збіговисько, а злітовисько, а саме — всіх учасників агресивного північно-атлантичного блоку, куди входять дванадцять держав.

Ачесон — так кличуть державного секретаря США — командував і збіговиськом, і злітовиськом, як можновладний господар і просто заявив усім отим дуже суверенним, і дуже незалежним великим і малим державам:

— Годі вам, месьє та містери, сірпатися, — хочете бути в Атлантичному союзі — підкоряйтеся нам, тобто США, — і політично, і економічно, і військово! І нічого вам, месьє та містери, огинатись, а треба збільшувати військові бюджети, та гнати чимдуж озброєння та готувати солдат. Бо ми — проти війни! А ви — суверенні й ні від кого незалежні! Хто проти?

Засовався фельдмаршал Монтгомері.

Ачесон зразу ж до нього:

— Ви, мій фельдмаршале, чого, власне, совaєтесь? Ви будете замінені американським генералом! Сидіть спокійно!

Монтгомері, підскочивши, промимрив:

— Ні, я не той... Я — нічого... Я — засовався, бо той... Гвіздочок. У кріслі гвіздочок... Коле. Я й той... Більше не буду!

— Так-от, месьє й містери, — вів далі Ачесон, — оскільки, як ви знаєте, ніякої війни ми не розпалюємо, так ви, Англія, не дуже розгоньтесь із своїм будівництвом великих торговельних кораблів...

Бевін на це тихо:

— А їсти?

— Істи! Ту-шон-ка! Не перебивайте! Так-от, кажу: забудьте свої торговельні кораблі, а беріться за протичовновий флот та авіацію... Франція й інші західні блоковані країни — ви дасте людей для танків, самольотів, армій.

Шуман на це покірно:

— А як не підуть?

— Тоді ви підете! — гаркнув Ачесон.

— Америка, — продовжував Ачесон, — дасть танки, лінкори, авіаносці і тушонку!

— Спасибі! — вклонився Уінстон Черчілль.

— За гроші! — відповів Ачесон.

Із вищенаписаного коротенького звіту про збіговисько трьох міністрів та злітовисько дванадцяти представників країн — учасниць північно-атлантичного блоку в Лондоні виходить, що до 49 старих штатів Сполучених Штатів Америки фактично приєднано ще дванадцять нових штатів, колишніх суверенних держав Західної Європи, якими править і командує Уолл-стріт через своїх Трумена та Ачесона.

І від всевладного колись у Великобританії Сіті залишилося саме тільки «сі» та «бі-бі-сі».

Але це ще не все.

Західноєвропейських нових штатів для США замало.

Хочеться таких нових штатів іще й на Сході.

На манір північно-атлантичного блоку засновується ще Тихоокеанський блок із країн Південно-Східної Азії.

У місті Багіо (Філіппіни) скликається конференція з представників Індонезії, Індії, Пакистану, Сіаму, Бірми, Австралії, Нової Зеландії і Цейлону.

Програма конференції — відома: озброюйся, давай гарматне м'ясо, їж тушонку, мовчи та диш.

А командувати буду я — Уолл-стріт.

І все це, як заприсягаються Трумени з Ачесонами, не для війни, а спеціально, щоб обніматися з Радянським Союзом та країнами народної демократії.

. . . . . .

Та на всі «блоки», на всі «пакти» лютих паліїв війни прогресивне людство відповідає творчим трудом і сотнями мільйонів підписів: «За мир в усьому світі».

Бо, як сказав поет:

«Це нашого Жовтня широкі дороги
До світла народи ведуть,
Це наші в бою і труді перемоги
Народам указують путь.
І сонце сліпуче новітньої днини
Зі Сходу встає, золоте,
І світ весь пробуджений фронтом єдиним
За мир і свободу іде».

ЕЛЕКТРОХАЛТУРНИКИ

Житомирська обласна контора «Сільелектро» (директор т. Ткачук) виконала річний план електрифікації колгоспів лише на 3,2 процента.

— Ну, як у вас діло з електрифікацією?
— Як бачите, діло темне!

Мал. БЕ-ША

Трапляються й такі. Це ті, що з високим напруженням добираються до колгоспних кас і з дуже низьким напруженням електрифікують колгоспи.

На початку 1949 року чотири колгоспи — «Соціалістичний штурм», «Червоноармієць», «Перше серпня» і «Друга п'ятирічка» (с. Софіївка на Дніпропетровщині) — склали умову з криворізькою будівельно-монтажною дільницею № 6 Дніпропетровської контори «Облсільелектро». Склали колгоспи умову і спільно переказали на рахунок дільниці 225.790 карбованців. Побачивши на своєму рахунку таку велику суму, керівники дільниці захоплено вигукнули: «Електрифікуємо вас до 1 травня!»

Минуло 1 травня. Запал електрифікаторів значно знизився і вони сказали колгоспникам:

— Літом і сонце добре світить. Дамо вже вам електрику восени.

Минула й осінь. Виконроб дільниці Жадан завів нової:

— Ну, вже на Новий рік ми вам засвітимо!

Після того тільки й бачили його. З'явився він до колгоспників аж у березні цього року і, важко зітхнувши, промовив:

— Не світить, братці, вам. Давайте ще грошей.

Колгосп «Друга п'ятирічка» ще дав 26.000 карбованців. Після цього Жадан узявся до роботи і поставив у колгоспі... 20 електролампочок. А в решті колгоспів і досі нічого не робиться.

І виходить, що кожна електролампочка обійшлася софіївським колгоспникам у 12.550 карбованців! Такого рекорду ще не встановляв жодний електрохалтурник. Кажуть, що сам директор Дніпропетровського «Облсільелектро» Кригель Г. Н. пишається цим рекордом.

Або так. В лютому 1948 року колгосп ім. Димитрова, Лисянського району, Київської області, склав умову з Стеблівським будівельно-монтажним управління. Умова була така: колгосп закуповує всі потрібні матеріали (за винятком стовпів), а будівельно-монтажне управління проводить до колгоспу електролінію і включає її в електросіть Корсунської гідростанції.

Почали колгоспники ждати будівельників-монтажників. Ждали, ждали — не діждалися. Почали самі будувати електролінію. Збудували. І підстанцію збудували, і дроти по господарству колгоспу розвішали. Після цього з'явився виконроб Топчій і радісно сказав:

— Уже зробили! Ото добре. А тепер давайте гроші.

— За що? — здивувалися колгоспники. — Адже ми самі будували, 80 тисяч карбованців витратили і 550 трудоднів.

— А ми вами керували, — відповів Топчій.

— Та ми вас і в очі не бачили!

— А тепер побачили, то платіть, бо інакше не підключимо вашу лінію і не буде у вас електрики.

І поїхав. А лінії і досі не підключають. Раділи колгоспники, що будуть електрикою і світити, і молотити, а тепер тільки слухають, як дроти на вітрі плачуть.... за витраченими грошима і працею. А треба, щоб заплакали ті, що гальмують поступ колгоспного села вперед.

Л. ГРОХА.

ПИШІТЬ, ШУРОЧКО!..

Телефонний дзвінок. Петро Карпович тягнеться до трубки й одночасно кричить у сусідню кімнату:

— Шурочко! Тягніть сюди машинку! Здається, Любимівка на проводі... — Потім дме в трубку й кричить ще дужче: — Альо! Це Любимівка?.. — До друкарниці: — Шурочко, давайте під копірочку... Готово? — Знову в трубку. — Альо! Любимівка? Це завклубом? Товариш Нечепурук? Здоров! Це я — Петро Карпович... Терміново потрібні відомості для звіту! Ну, давай!... Альо! Альо!.. Хто там заважає?.. — Петро Карпович з усієї сили дме в трубку. — Альо! Любимівка! Нечепурук!.. Ну, як там у тебе справи? Справи, питаю, як?... З клубом, з чим!.. Гуртки і тому подібне!... Ну, давай! Як там з ремонтом?... Давно?.. Ще з осені? Пишіть, Шурочко:

«Клуб у Любимівці повністю відремонтовано».

— Дезинфекція?.. Яка дезинфекція? Навіщо? Ага! Розумію — де буває багато народу... Про дезинфекцію, Шурочко, не пишіть, — це місцеве явище... Давай далі. В які години відкрито клуб? Щодня до пізнього вечора?.. Шурочко, пишіть:

«Двері клубу не зачиняються до пізнього вечора. Працюють гуртки. Відбуваються бесіди й доповіді...»

— Єсть?.. Чудесно... Альо! Нечепурук! А як ви готувалися до весни?.. Ні, не колгосп, а клуб? Склали план?.. Пишіть, Шурочко:

«Готуючись до весни, завклубом склав план роботи...»

— Що там у тебе в плані було записано?.. По нашому стандарту? Ну, добре.. А агротехнавчання проходило?.. Вдарте, Шурочко:

«При клубі працювали агротехгуртки, якими було охоплено майже всіх колгоспників»...

— Що? Гуртки працювали не в клубі? Це не має значення! Головне ініціатива!.. Ініціатива, кажу!.. Ви ж мої вказівки одержали? Я вам про агротехгуртки писав?.. То-то... Альо! Нечепурук! Ану назови прізвища клубних активістів... Активістів, кажу! Ну, хто найчастіше буває в клубі?.. Так... так... Пишіть, Шурочко:

«Найактивнішу участь у клубній роботі беруть завгосп артілі Притуленко, комірник Федоренко, рядові колгоспники Михайлюк та Галалай».

— Що? Не Галалай? А як? Не розумію! Давай по літерах... «Піп»?.. Що?.. Не «піп», а «чіп»? Значить, перша літера «чи»! Пишіть, Шурочко... Чіп — Олена — Василь — Борис — артист — Лаврін — ще раз артист — коротке і... Човбалай? Так і запишемо. А як правління колгоспу?.. Прекрасно... Давайте, Шурочко:

«Активно відвідують клуб і допомагають в роботі голова колгоспу Семенюк та агроном Антонюк...»

— Нечепурук! А як місцева інтелігенція?.. Директор школи проводив бесіду? Красота!.. Продовжуйте, Шурочко:

«Місцева інтелігенція часто проводить у клубі бесіди на різні теми. Наприклад...»

— Альо! Нечепурук! На яку тему проводив бесіду директор школи? Питав, коли це скінчиться?... Що скінчиться? Альо!.. Альо!.. Станція, дайте мені спокійно зібрати відомості! — Дме в трубку. — Любимівка! Альо! Нечепурук!.. Тема бесіди? Що? Не важко самому догадатися?... Вічно ти загадками говориш!.. Пишіть, Шурочко:

«Директор школи проводив бесіду про виховання дітей дома...»

— Га?... Не вгадав? А в плані тема така є? Є! Значить, проведете... А що ти про свій драмгурток скажеш? Що він готує — драму чи скетч?.. Що?... Ціла кумедія?.. Давайте, давайте, Шурочко, дзеркальце підожде:

«Драмгурток почав працювати над новою постановкою. Незабаром відбудеться вистава».

— Любимівка!.. Нечепурук!... Станція!.. Та дайте мені ще хвилинку, я вже закінчую... Нечепурук! Альо! А культбригада при клубі у вас є?.. Чого ж ти мовчав? Прекрасно!.. Запишіть, Шурочко:

«В клубі працює новостворена культбригада...»

— А репертуар для культбригади є?.. Нові лопати? Причому тут лопати?.. Вічно ти жартуєш... Пишіть, Шурочко:

«Для культбригади підібрано свіжий, новий репертуар...»

— Га? Ніякого репертуару? А що ж бригада робить у клубі? Перелопачує зерно?! Яке зерно?!. Що? Ще з осені клуб засипано зерном?!! Альо!.. Любимівка!.. Нечепурук!.. Станція!.. — Несамовито гатить трубкою по телефонному важелю... — Що це у вас за мода, Шурочко, — треба не треба, скалити зуби...

* * *

Це не зовсім точна фотографія роботи багатьох райвідділів у справах культосвітньої роботи на Сумщині. Але завідуючий обласним відділом т. Бондаренко не відмовиться засвідчити, що і серед його підлеглих у районах і в самому апараті не перевелися ще такі Петри Карповичі.

К. ФЕДУЛОВ.

Французькі солдати відмовляються воювати проти республіки В'єтнам. Французький уряд вербує до колоніальних військ німецьких воєнних злочинців.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Панове воєнні злочинці, ми зробимо з вас французьких солдатів.
— Чому?
— Тому, що французькі солдати відмовляються бути воєнними злочинцями.

Між англійськими та американськими імперіалістами дедалі посилюється гризня за панування на Ближньому Сході.

Мал. С. САМУМА

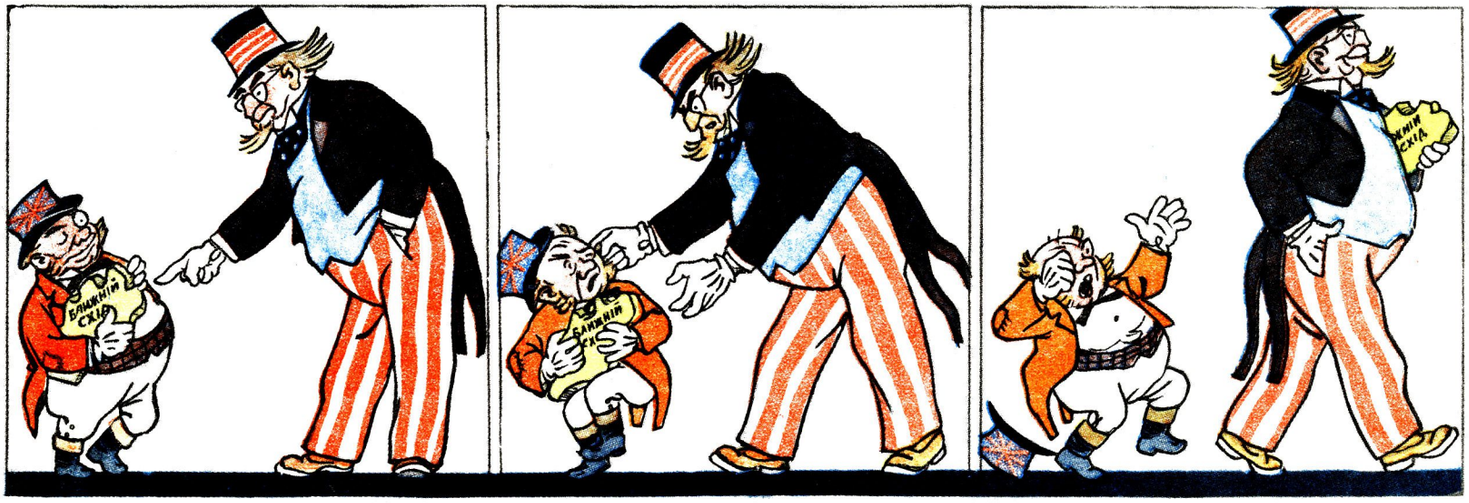

— Так це ти привласнив Ближній Схід?

— Я покажу тобі, негіднику, як привласнювати чужі території.

— О, тепер будеш знати!..

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

Р А Д І О

1

Навесні бузком заквітло,
Звеселилося село, —
Вслід за електричним світлом
В хати радіо зайшло.

В запального бригадира,
У Матвія Простоти,
Одросли, здавалось, крила, —
Він з такої висоти
Подивився на шлях бригади,
І на всі діла її,
Що помітив зразу вади
І досягнення свої.

Він казав усім і всюди:
— Не досплю двохсот ночей,
А доб'юсь того, що буде
Так і в нас, як у людей,
У таких, як Дубковецький,
Як Посмітний та Коваль...

І дивився по-молодецьки
Бригадир у дальню даль.

Бачив з власної він хати
Весь багатий, рідний край,
З неї міг він залітати
І в оновлений Китай...

Чув, як лине марсельєза
З дальніх Франції портів.
Чув Тольятті, чув Тореза,
Поля Робсона чув спів.

Добре йдуть у світі справи, —
Прості люди підвелись,
І до нашої держави,
Як до сонця, потяглись.

Злиться лиш, гілляки вартий,
Загребущий Уолл-стріт.

Одно слово, як на карті,
Перед ним лежав весь світ.

Якщо в світі йшлося лепсько,
Втоми в праці він не знав,
А траплялося щось кепське,
Він ще краще працював.

Звузить гнівно очі карі
Й скаже: — Ич, сичить як, гад...
Зайвий пуд в нас на гектарі —
Ще один по нім удар!

Й піднімає на роботу
Земляків своїх Матвій,
Як колись на фронті роту
Піднімав на грізний бій...

2

І мале й доросле знало,
Що й коли гадав земляк.
З бригадиром всяк бувало,
Ну, а раз було ще й так.

Хочу трохи я смішного
Кинуть на серйозне тло,
За причину до якого
Знов же радіо було.

З поля якось він мандрує,
В думи-мрії порина.
Тишина кругом. Аж чує
Пісня над селом луна.

Пізнає він голос Наді,
Що в його ж таки бригаді.
Підбива бриля: — Овва!
Серед будня? У жнива!

Пісенька ж летить крилата,
Наче птиця в синій млі.
— З глузду з'їхали дівчата,
Вдень на радіовузлі..

Простота спішить і злиться,
Аж у грудях гаряче.
— Веселяться, а пшениця
В полі хай собі тече?

Але що воно за лихо?
Зупинився він на мить, —
На вузлі ні духу, тихо,
Пісня ж над селом дзвенить
І знайома й дорога.
Надька вгору витяга...

Посміхнувсь небіж Матвіїв:
— Поясню я, каже, вам,
Записав дівчаток Київ,
І прислав пластинки нам.
Я їх, каже, не таю,
А в народ передаю...

Наче змило бригадира,
Перестрибнув через пліт...
А небіж сміявся щиро,
І гукав: — Привіт, привіт!..

Перечниця

ПРО СІРОГО ГУСАКА

ЖИВЕ собі, поживає та конторою управляє людина. І є в неї кілька гусок і старенький гусак.

Той гусак спить та дрімає, на гусок уваги не звертає.

Лає жінка свого чоловіка: — Шукай, чоловіче, нового кавалера для гусок, бо цей даремно хліб гусячий клює!..

Послав чоловік гінця — привезли другого гусака. І знов виявилось, що це не молодий гусак-парубок, а запеклий гусячий холостяк: гуси ніби не існують для нього. Знов чоловік гінця посилає.

Полетів гінець у другий кінець. Привіз гусака. І цей виявився не на своєму місці — теж байдужий до осіб прекрасної гусячої статі.

Летить гінець у третій кінець і привозить ще одного гусака. О, це вже був справжній гусак!

Возрадувався чоловік, і на радощах засунув жменю в державну кишеню і заплатив гінцеві гроші... за 8 робочих днів.

Все це сталось не за широкими морями, не за високими горами, а на Тростянецькій базі обладнання «Укрголовцукру» (Вінницька обл.)

Чоловік — це не хто інший, як директор бази Очинський.

Отак цей директор живе собі поживає і не чекає гінця-посланця з того кінця, де міститься прокуратура.

А гінець прилетить. Обов'язково.

МАЛЮНОК З НАТУРИ

НАСЛІДУЮЧИ М. В. Гоголя, можна так змалювати підвісний міст через річку Кривий Торець у заводському селищі Олексієво-Дружківці, Костянтинівського району, Сталінської області:

— Небезпечний міст через річку Кривий Торець, коли рвучкий вітер розгойдує його над сірими брижами кривоторецьких вод. Теліпається тоді міст на слабких канатах, і стогне, і скрипить неприцвяхованими дошками. Рідко який мешканець Олексієво-Дружківки дійде до середини мосту, не впавши в Кривий Торець і не скупавшись у його не першої чистоти хвилях. Тікаючи від небезпеки, пускаються робітники шукати броду через річку, щоб не запізнитися на завод. І легко гикається тоді голові селищної Ради Костенкові, який давно вже відрапортував райраді про готовність підвісного мосту до вантажного і пішоходного потоку. Сміливці-пішоходи, що сохнуть після купання в Кривому Торці, спростовують Костенкові рапорти. Та спростовання ті до райради ніяк не доходять...

Небезпечний і справді міст через річку Кривий Торець у заводському селищі Олексієво-Дружківці на Донбасі.

Мал. К. РОСТЕНКА (Чернівці)

Білоруський Гумор

ЦІНА ЧАСУ

Мал. С. РОМАНОВА («Вожык»)

— Доведеться міняти годинники в цеху. Вони показують тільки хвилини, а ми вже давно змагаємося за використання кожної секунди.

М. ПЕНКРАТ

МІЙ СУСІД

В мене є сусід Макар.
Він телятник,
Я — свинар.

І жили ми з ним, як люди,
Тихо-мирно довгий час,
І не думав я, що буде
Суперечка та між нас.

Якось вранці ми зустрілися,
Привітались. І притім
Тютюном ми угостилися —
Він своїм і я своїм.

І сказав Макар мені:
«Ех, діла твої сумні!
В стійлах свині місять грязь —
Маєш раз,
Під свинарнею вода —
Два»...

Я поглянув з-під кашкета:
«А ти що, кажу, за туз?»

День пройшов, і стінгазета
Піднесла мені конфуз:
Бачу озеро пригожее,
А над ним — вільшинок ряд.
Утлим човником підвожу я
До свинарні поросят.

— Добре, — думаю, — сусіде,
Я ще гірше учиню,
Не моргнеш, як за обиду
Підкладу тобі свиню.

Не губив я часу марно,
Неполадкам — зразу край:
Стало гарно
На свинарні,
Хоч художника гукай!

В райгазеті похвалили,
Всім про мене сповістили,
Я й сказав: — Держись, Макар!
Це ж для тебе, як удар.

Та спіткала мене вчора
Несподіванка нова.
На колгоспних наших зборах
Ось що мовив голова:

— Першу премію, гадаю,
Треба дати свинарю.
І колгоспників питає:
— Вірно, друзі, говорю?

Слова просить мій сусід.
Я почув про це — і зблід.
— Рознесе мене, — подумав, —
Я ж недавно з ним біду мав...

А Макар повів бровами:
«Я погоджуюся з вами,
Бо на фермі все як слід,
Значно збільшився приплід»...

Через день ми з ним зустрілися,
Привітались. І притім
Тютюном ми угостилися —
Моїм.

І тепер живем, як люди,
Помирились — в добрий час,
І ніколи більш не буде
Неприємностей у нас.

Переклав з білоруської
П. ГЛАЗОВИЙ.

Ф. К. БАГУШЕВИЧ

БАБА ПОМОГЛА

(З народних переказів)

Один мужик та з жінкою жив гарно.
А чорту ж це — у горлі кість.
Вже що він тільки не робив... Та марно!
І від досади брала злість.
Чорт з хати геть іде, хвостом тре очі,
Бо душить жаль і, навіть, стид.
Не їсть, не п'є, не спить він ночі,
Розкис, аж сам собі обрид.
Аж бачить — ген шкандиб, шкандиб бабуся,
Якраз у ту хатину йде.
Чорт думає: дай бабі поклонюся —
Вона їх, певне, розведе.
Піддобрився й так хитро улещався,
Що баба й розімліла тут.
Чорт жаль свій розповів, і ще й поклявся —
Їй черевики дать за труд,
Якщо мужик та жінку віддубасить.
«Клянусь тобі!» — присягу дав!..
І баба вмить за діло узялася!
(Чорт бабу, певне, добре знав —
З тих пір, як яблуко украла Єва
У божім раї, десь отам,
З того проклятого «святого» древа,
Через яке й пропав Адам).
...Тож бабка шмиг до жінки. И тут же —
Давай хвалить, що добре так живуть,
Що рідко де знайдеш таке подружжя,
Що кращого — ну, єй-бо! — і не чуть,
Що можна б їм і краще, навіть, жить,
Коли б то жінка — як і слід! —
Секрета знала... ворожить!
Багато ліпшим став би дід!
«Є на самій горлянці у мужчин
Одна найгрубша з волосин.
Як спить — зголи! Тоді до віку буде він
Слухняний в тебе, ну—як син!»
Тут жінка бабку пригостила —
І з богом геть стара пішла.
А жінка з радості до полудня не їла.
Та й ще б! «Секрет» який знайшла!
...Мужик оре близенько від межі,
А баба мимо йде... кахик —
І стала!.. Каже: «Боже поможи!»
«Спасибі!» — відповів мужик.
«Які новини? Що чувать, бабусю?»
«Ой, не питай, нехай їм кат:
Такі страшні, що і казать боюся —
Іде тепер на брата брат!
А вірну жінку — де тепер шукать?
И твоя коханця має — з рік!
Змовлялась — як у полі будеш спать,
То горло бритвою — чик-чик!..»
Сказавши це, бабуся в ліс скоріше!
Мов лис, під кущ з розгону шусть:
Лежить тихенько і не дише,
Не пустить пари, навіть, з вусті..
Тут жінка з полуднем біжить по звичці!
(В кишені бритва — з добрий ніж).
Поставила дар божий на травичці
І кличе мужа: «Йди-но їж!»
Він щось сумний: не п'є, не їсть та й баста!
Лиш ліг — і в сон поринув геть...
Заснув... а жінка у кишені шаста...
Дістала бритву — і ледь-ледь...
«А-а! різать, підла душогубка!»
Зревів, мов той шалений бик:
«Так ось яка ти є, моя голубка!»
І жінку бити взявсь мужик.
...Давсь диву чорт, що баба так зробила,
Пройняв його самого переляк.
Патинки бабині узяв на вила,
Здаля подав — боявся так.
Щоб баба і йому чогось не втнула,
Не наробила в пеклі штук,
Не набрехала б там — що чула,
Або що він — її байстрюк.
З тих пір — як чорт не дасть десь ради,
То слуха бабських він порад.
У бабській крутиться громаді,
І в пеклі тим тримає лад.

З білоруської переклав
Ст. ОЛІЙНИК.

«Вожык» — журнал білоруської сатири й гумору.
Ф. К. Багушевич — класик білоруської літератури.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Виявляється, що Олександр Сергійович Пушкін, сам того не підозріваючи, присвятив хороші рядки директорові Краснопільської МТС т. Перевозному.

Їх миє негода, їх порох вкрива,
Над ними шумує шовкова трава...

Можуть сказати: МТС в ті часи не було...

Хай це так. Але ці рядки нині звучать так, ніби в них розповідається про двигуни названої МТС. Ще з часу торішнього обмолоту і по цей день один нафтодвигун стоїть під відкритим небом на лану артілі ім. Кагановича. А на лану артілі ім. 18 партз'їзду, в селі Носівка, перезимував ще один двигун.

Олександр Сергійович з жалем говорив, правда, про кістки коня віщого Олега, негодою миті і порохом вкриті. Двигуни ж — не один кінь, а десятки кінських сил!

О. СОКОЛОВ.

Янушпільський район,
Житомирської області.

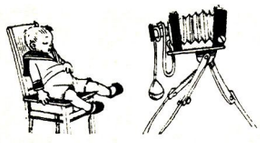

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Недавно ми з дружиною і маленьким сином вирішили сфотографуватися в столичному зразковому фотоательє на Бульварі Шевченка. Швидко порозумівшись з касиром, ми представилися фотомайстрові Ізі Григорівні Нішберг. «Ах, ви з дитиною? — сказала вона. — Тоді зачекайте, я вивчу її характер... Знімати дітей треба з видержкою...» Іза Григорівна зникла, а ми залишилися чекати, доки вивчать характер нашого сина.

Через 25 хвилин чекання першою втратила «видержку» дружина. Через 35 — я. (Іза Григорівна яка з'явилася на мить із своїх таємничих наукових нетрів, махнула рукою — «Підождіть!.. — і знову зникла). Найбільшу «видержку» проявив наш синок. Лише на 55 хвилині він категорично запротестував проти такого тривалого вивчення його характеру...

Так, Перче, ми й не знаємо, чому нас не сфотографували в зразковому ательє на Бульварі Шевченка. Чи тому, що в нашого хлопчини такий незносний характер, чи незносний він у працівників зразкового фотоательє.

О. ХМАРА.

м. Київ.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Уяви собі, будь ласка, будинок, а в ньому коридор. З одного боку коридора — кімната (16 кв. мет.) в якій міститься тепер Стадницька початкова школа, з другого боку — шкільне приміщення, перетворене на колгоспну комору.

З одного боку — рішення виконкому райради про звільнення шкільного приміщення колгоспом ім. III п'ятирічки, з другого — голова колгоспу т. Фурман, для якого, як кажуть, закон не писаний.

З одного боку — школярі, вчителі, батьки та обурена громадськість села, з другого — погрози того ж Фурмана вчителям школи.

Як ти вважаєш, Перче: чи не вилізе оте, що «з другого боку», боком т. Фурману?

Ю. АНДРУЩАК.

Брацлавський район,
Вінницької області.

ДЯДЮ ПЕРЧЕ!

Допоможи нам познайомитися з головою одеської артілі «Лакофарба». Ми маємо до нього багато запитань і одне прохання.

Запитання: чим розводити фарби, що випускаються артіллю? Де для них воду брати? Як ними малювати?

На коробочці написано «акварельні». Відомо, що акварельні фарби розчиняються у воді. Ми пробували розчинити їх у воді з криниці, з річки, навіть у дощовій, — нічого не вийшло. Пробували в холодній, теплій і гарячій воді — теж без успіху. Розтерли фарбу на порох і теж не помогло.

Прохання: щоб голова артілі «Лакофарба» разом з кожною коробочкою «акварельних» висилав свого уповноваженого, який би навчав споживачів користуватись ними.

Учні: Ф. ШАПОВАЛ, П. БРУХАЛЬ, Г. ТКАЧЕНКО, И. МИКОЛИНСЬКИЙ, А. КУШНІР.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Громадськість Федорівки збирається відзначити п'ятирічний ювілей перебування Семена Полтавченка на посаді завідувача сільського клубу.

Чи заслуговує ця подія на те, щоб про неї писали в центральній пресі?

Мабуть, заслуговує.

Семен Полтавченко не просто завідувач клубу. Він завідує клубом, якого в природі не існує.

Існує тільки ставка на цю посаду, і щоб вона «не пропала», — голова виконкому Федорівської сільради т. Ковтун виплачує її своєму приятелю С. Полтавченкові.

Готуючись до вшанування ювіляра, наш колгоспний бухгалтер підрахував, що на гроші, які сільрада протягом п'яти років виплачувала Полтавченкові, можна було б збудувати клуб.

Певні, що завідуючий неіснуючим клубом і його опікуни в день ювілею одержать твоє гаряче перчанське поздоровлення.

С. ХУДЯКОВ.

с. Федорівка,
Карлівського району,
Полтавської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

Міністр легкої промисловості УРСР тов. Косько повідомив редакцію, що, в зв'язку з вмішенням матеріалів рейдової бригади ПЕРЦЯ під заголовком «Гашка-тонкопряшка» в легкій промисловості» (журнал № 6), колегія міністерства розглянула питання про випуск недоброякісної продукції окремими підприємствами і визнала критику ПЕРЦЯ правильною.

На винуватців випуску браку накладено адміністративні стягнення, а головного інженера Охтирської швейної фабрики т. Рябовола знято з роботи та притягнуто до судової відповідальності.

Начальникам главків, керуючим трестами, начальникам обллегпромів та директорам підприємств запропоновано негайно здійснити ряд заходів щодо зміцнення технологічної дисципліни.

* * *

Голова Полошківської сільради (Глухівський район) Шевченко та секретар цієї ж сільради Самійленко систематично розкрадали державне та громадське майно. Група колгоспників написала про це до редакції.

По листу ПЕРЦЯ Сумська обласна прокуратура провела слідство. **Шевченка та Самійленка засуджено до позбавлення волі на десять років кожного.**

ДО ГАСТРОЛЕЙ МАЛОГО ТЕАТРУ В КИЄВІ

Мал. Г. ВОЛОДЬКА

— Товариші, немає більше місць, це ж Малий театр.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 53 і 71. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 11 (190) (на украинском языке). Підписано до друку 29. V. 1950 р. Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

БФ 01341. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2192. Тираж 50.000 прим.

СПІЗНИЛИСЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Текст Павла ГЛАЗОВОГО.

— Гість із столиці прибуде один...
Збори готуйте на дев'ять годин.

— Слухаю, добре... Все зробимо, зробим...
(Пальцями чуб настобурчив над лобом)
— Можуть спізнитись (задумався) люди...
Прийдуть пізніше — то що тоді буде?
Знову за трубку: — Заступник? Привіт!
Збори о восьмій! Готуйте як слід.

— Збори? О восьмій? Все зроблено буде.
Можуть спізнитись (замислився) люди.
Трубку до рота: — Петренко? Привіт!
Збори о сьомій! Готуйте як слід!

— Збори? О сьомій? Все зробимо... Ясно...
Що, коли люди зберуться невчасно? —
Блиснула думка.
— Зав клубом? Спішіть!
Збори о шостій! Об'яви пишіть!

Цілу годину художник писав,
Скрізь забіліли полотна об'яв.

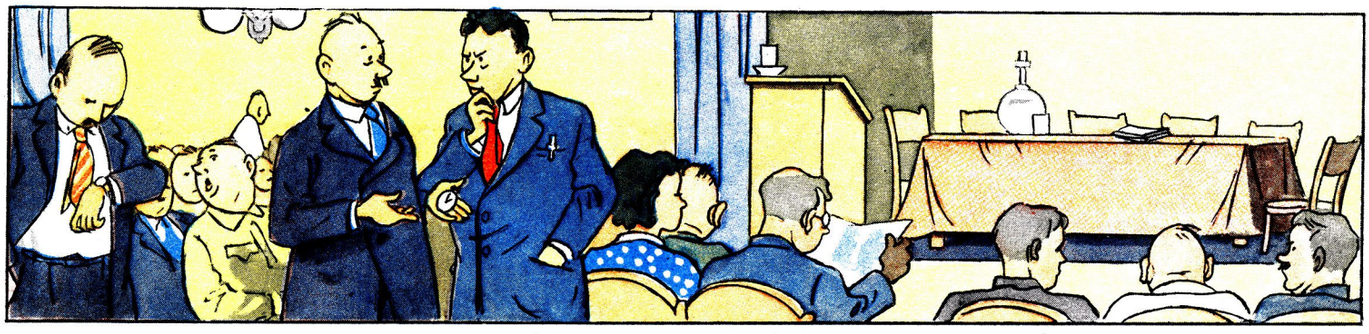

Ось що у клубі о шостій було...

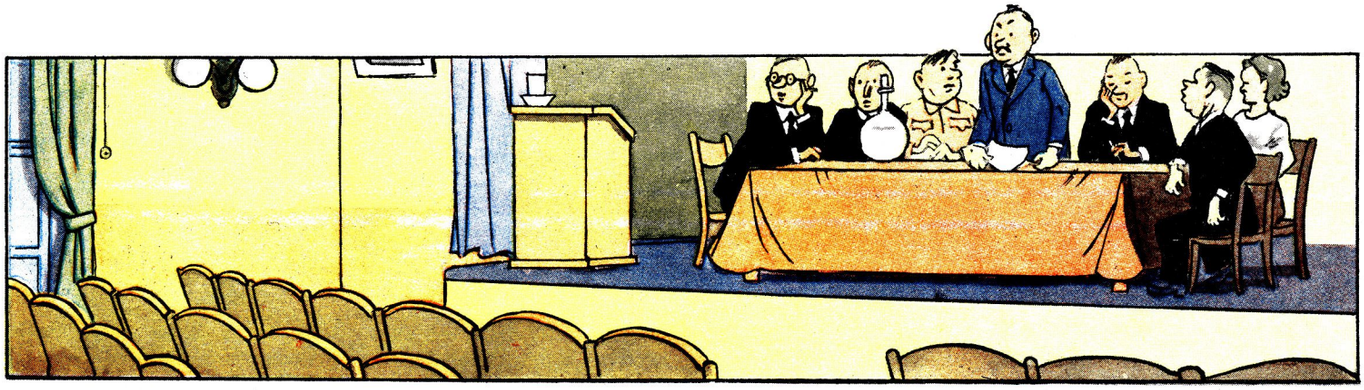

А о десятій начальство прийшло!